

“...The person you are calling is unavailable right now...”

"...La persona a la que llama no esta disponible en este momento ..."

"Calliditas In Fronte Veritatis"

L'expressió suggereix la reflexió següent:

"Habilitat, astúcia, intel·ligència, argúcies ... enfront de la veritat".

L'ésser humà, en algun moment de la seva existència, es planteja el "Qui sóc jo ?" ... i quan es dona la possibilitat, en el saber-ho tot canvia; per arribar a aquest punt ens mostrem inquiets davant la "certesa", i habilitem la creença de ser el personatge que qüestiona, a través d'astúcies, el que la seva ment ja intueix usant com a eines de constatació de realitat els sentits proporcionats per l'ego com a única manera de comprovació de la veritat, prenent la forma de **raó**.

Tot és, en un moment donat, fruit de l'estat mental que ens proporciona l'estat defensiu o de lucidesa, a partir d'aquí pren un sentit o un altre.

Quines argúcies utilitzem davant la por de la pròpia experiència de saber?

Zero: "Levitatis"

Una vegada em van preguntar: "-Però... a què t'atens per viure? En què et sostens...? En què et bases per sentir-te segura...?". La resposta que va sorgir de la meua boca em va sorprendre a mi mateixa: "-En el moviment" vaig dir, "és l'única cosa segura, tot està canviant contínuament. Tot es mou. L'únic segur és el moviment continu."

Aquesta pregunta / resposta ha seguit batejant i remorejant en el meu interior, aquesta obra pretén ser una reflexió sobre aquesta inquietud (gairebé) universal: La humanitat no fa més que buscar la manera d'assegurar i petrificar les coses per poder descansar sense por al fet que el meu món "s'ensorri" (contractes, assegurances, murs, bancs, bàndols, guerres, etc). L'obra no és una denúncia, és una invitació!

La vida és moviment, estem fets de milions de partícules que es mouen. Aquest món és canviant i no existiria sense moviment. Tot el que experimentem, bàsicament, és moviment. És evident, sí, però alhora... aquesta veritat és aterridora! Com puc confiar en alguna cosa que canvia contínuament? Dóna vertigen no poder sostenir i aferrar el nostre petit món per a sentir-nos segurs (!), i gairebé inevitablement sorgeix la pregunta: Si tot canvia, si ni tan sols en el meu cos hi ha una sola cèl·lula que no s'hagi renovat moltes vegades des que vaig néixer, si he canviat d'idees, de gustos, de treball, de valors, de casa,...**QUI SÓC JO?**

Quan m'aturó davant del mar em trobo de ple amb tot el potencial de QUIETUD i MOVIMENT, eternament present i contínuament canviant. Mai hi ha hagut una sola onada exactament igual en tota la història del planeta. Tanmateix, el Mar segueix sent el Mar! Com jo, milions de persones al llarg de la història de la humanitat es van aturar davant del Mar, gairebé hipnotitzats i aclaparats per aquesta presència, per aquesta bellesa eterna i canviant. L'onada neix, es desenvolupa i mor, INSTANT a INSTANT! Si en aquest Instant em quedo en Silenci sembla que el mar m'estigui donant la resposta:

El moviment neix del nucli de la quietud. La quietud conté el moviment i el moviment conté la quietud.

L'elecció del format vídeo és deguda precisament a que reflecteix a la perfecció el tema del moviment, compost de moltíssims instants de quietud, fotograma a fotograma. En estar alineats un darrere l'altre i ser traspasats per llum a certa velocitat, generen la il·lusió del moviment (projectat sobre capes de tela mogudes per l'aire).

La QUIETUD conté en si la idea de TEMPS i el MOVIMENT conté en si la idea d'ESPAI. Per recórrer un espai, un trajecte, cal un temps determinat; dues de les dimensions amb les que transitem en la vida. Però no ens oblidem que és el feix de llum el que permet la projecció sobre la tela i la fa visible als nostres ulls...

Què passa si s'apaga la LLUM?

Zero: "Calliditas in fronte veritatis"

A través d'aquestes dues obres, una del Romanticisme i una del Simbolisme, (que per a mi són representatives del moment d'incertesa en l'ésser humà) intento evocar allò que sorgeix del dubte i l'experiència de la vida, i que tard o d'hora ens interroga: "Que sóc abans que res? Que potser visc una il·lusió plasmada a la meva pantalla on, quan s'acaba la projecció, recupero la consciència deguda per poder comprendre de què va tot? "

Tot allò que és temporal s'inscriu en el present a través de l'espai històric com a llegat reconeixible de tant flux emocional, i estableix com a causa l'ímpetu constant del desassossec d'existir, creant "creences" que no dissipen res, al contrari, enreden més i ho fan complex .

Ens creem els nostres personatges i ens els creiem, sentim a través d'ells, i si no som capaços de desvestir-nos i observar-nos nus, paguem per la disfressa el preu de la ignorància. Tot allò temporal es condensa en el present quan volem rescatar del passat allò que ens permeti inventar el futur sense cap garantia. En el seu vol, l'au no mira el moviment anterior per saber com batrà les ales de nou, la inèrcia pròpia -o la pròpia inèrcia- del moment incita el moviment adequat.

El present codifica la idea de passat per aferrar-se en alguna teoria que mantingui un punt fix on subjectar-se, sense saber que l'única eina que utilitza és la memòria; la mateixa que li impedeix observar-se des del moment present en què es troba.

Les obres estan situades cara a cara per escoltar el que diuen. I es reconeixen. I parlen del mateix (la immensitat, la soledat, l'alegria, la tristesa, que sorgeixen tard o d'hora segons on et trobis). I tot conflueix en un buit de tot.

Tot allò que arramba aquest personatge que creu que és el que viu, comparant-se a si mateix, fa que es distregui i s'oblidi que pot apreciar la simple brisa del mar, allà on acaricia el seu rostre per mostrar-li quelcom que resulta misteriós.

I davant d'això la POR. I és en aquell moment on el personatge construeix un tòtem que en la creença "protegeix". Tot és tan confús que genera la necessitat d'abastir d'ignorància la vida.

Mostregem a través d'encarar el Romanticisme caduc (que es deixa de sustentar en l'experiència pròpia) amb el Simbolisme (que deixa de tenir valor quan els símbols cauen per si mateixos). El Simbolisme sorgeix com a resposta a la subjectivitat establerta de l'element pensant d'una època que deixava enrere "maneres" que no convencien. La forma bella és indicada en un moment i es torna efímera al següent. I així es continua buscant la manera d'expressar-la ja que no preval com a real. Si fos així romandria pels segles dels segles, i no es parlaria de la "bellesa del passat". La bellesa sempre fa referència a alguna cosa que intuïm més enllà.

Al subjecte li queden dues opcions: o mantenir-se en l'estructura de creure en la permanència del personatge; o transmutar obrint-se a un estat on s'entreu l'inefable. Això convida a submergir-se en el "moviment constant" i constatable com a premissa de l'existència.

Conflueix tot en el present des de temps ancestrals i seguim reconeixent-lo a la nostra pell. Els mètodes canvien amb noves formes, tecnologies i diferents llenguatges per dir el mateix: de les tècniques de la pintura a l'oli a les tècniques mixtes, de la fotografia als mitjans digitals, de la imatge fixa a la imatge en moviment del vídeo, etc. N'hi ha prou amb recuperar el record. Busquem l'actualització, renovar el llenguatge per expressar-lo de nou; però ens mou el mateix. Ens reconeixem davant les obres que perseveren en aquest instant: l'emoció sense caducitat.

L'home segueix en la seva recerca ... o troba.